ВѢСТНИКЪ
ПЕРЕМЫСКОИ ЕПАРХІИ.

Рôкъ 1903. Выдано 21. Липня. Ч. X.

Ч. 38.

Ч. 334/орд. О кончинѣ св. Отца Льва П. XIII.

КОНСТАНТИНЪ ЧЕХОВИЧЪ

Божою Милостію и св. Апостольского Престола благословенемъ

Епископъ Перемыскій, Самбôрскій и Сяноцкій,

Всечестному Духовеньству и Возлюбленымъ Вѣрнымъ Епархіи

Поздоровлене въ Бозѣ и Архіерейске благословене!

Сумно вразила Насъ вѣсть о слабости св. Отца Льва П. XIII. Вже самъ приклонный вѣкъ Головы Церкви казавъ обавляти ся о тое такъ дороге намъ цѣлому католицкому свѣтови житє. А обставины, середъ котрыхъ св. Отець проживавъ, ограниченый на одну палату Ватиканьску, положену въ мѣсци, котре въ лѣтѣ не єстъ здорове, якъ и спека теперь въ Римѣ пануюча, тымъ бôльше непевнôсть Нашу побôльшали. Тожь на першу вѣсть о слабости такъ щиро Нами любленого Вôтця Христіяньства, найлѣпшого нашого Вôтця, Мы завôзвали Васъ, дорогі Братя

до горячихъ молитвъ о привернене здоровя Льву XIII. и Мы також заносили щоденно сердечнѝ молитвы до Подателя всякого блага о продовжене того дорогого житя.

Но инакше рѣшивъ Всемогучій Богъ. Дня нинѣшного Мы одержали письмо Єго Ексцеленціи Высокопреосвященного Митрополита Нашого Кирь Андрея, що вчера, дня 20. н. ст. Липня о годинѣ 4 мін. 4 Святѣйшій Отець Левъ XIII скôнчивъ житє.

Хотяй при такъ высокôмъ вѣцѣ, судячи по людски, лишь малу можна було мати надѣю на щасливый перебѣгъ слабости, вѣсть тая вразила Насъ тяжко. Мы бо, маючи тоє щастє вôдъ бôльше якъ десяти лѣтъ, кôлькократно видѣти въ Бозѣ почившого Папу Льва XIII., видѣти, здавало ся, такъ слабосильного старця, а заразомъ подивляти тую надзвычайну память, тіи превеликѝ силы духа а такожь поглядати на такѝ премудрѝ дѣла и таку незвычайну управу Кораблемъ Петровымъ, Церквою Христовою — видѣлисьмо въ тôмъ чудо Бога Всемогучого, котрый въ тыхъ тяжкихъ для Церкви часахъ удержувавъ Свого избранника такъ незвычайно довго на престолѣ св. Петра.

Скôнчило ся однако по невыслѣдывымъ совѣтамъ Божимъ тоє велике житє, замкнула ся одна карта въ исторіи Церкви Христовои, славный и великій керманичь склонивъ Свою голову, лишило ся немôчне тѣло а душа праведна и свята Намѣстника Христового пôшла передъ престолъ свого Спасителя, щобы зъ рукъ Єго отримати нагороду за свои труды, працѣ, молитвы, посты, за цѣле своє святе житє, за свои заслуги. А заслуги тіи були незвычайнѝ и великѝ.

Левъ XIII. родився дня 2. марта 1810 р. въ Карпінето, въ Италіи, изъ знатнои родины графôвъ Печчї и отримавъ на св. крестъ имена: Іоакимъ, Вінкентій, Рафаиль, Альойзій. Вôдъ дитиньства въ щирой побожности выхованый а обдареный вôдъ Бога незвычайными талантами, кôнчивъ школы зъ найкрасшими успѣхами и вже въ 22. роцѣ житя скôнчивъ науки въ римской колеґіи зъ степенемъ доктора теольоґіи. Дальше вôддавався на-

укамъ въ Академіи духовной для дворянъ, зъ вôдки выходятъ члены дипльоматіи Папскои; скôнчивши тую зôставъ папскимъ пралатомъ а въ р. 1837 отримавъ рукополаганє на іерея. Въ р. 1843 призначивъ єго Папа Григорій XVI на Нунція въ Бельгіи, и въ тôмъ роцѣ зôставъ яко Нунцій Архіепископомъ въ Даміетъ въ предѣлахъ невѣрныхъ. Въ р. 1846 зôставъ епархіальнымъ епископомъ въ Перуджіи, затримуючи титулъ Архіепископа, и на тôмъ престолѣ Архієрейскимъ розвинувъ надзвычайну дѣятельнôсть, стараючи ся передовсемъ о належите выхованє молодого священьства въ своєй семинаріи. Въ р. 1853 отримавъ зъ рукъ Папы Пїя IX достоиньство Кардинала, и позôставъ на епископствѣ въ Перуджіи до р. 1878, отже черезъ 32 лѣтъ, т. є. до хвилѣ, коли Провидѣнїє Боже покликало єго на Голову Церкви.

Дня 7. лютого 1878 умеръ Папа Пій IX, дня 19. лютого зôбрали ся Кардиналы на конкляве, щобы выбрати нового Папу а вже слѣдуючого дня 20 лютого, при третôмъ голосованю зôставъ Кардиналъ Іоакимъ Печчі 44 голосами, на 61 голосуючихъ, выбраный Головою Церкви, а дня 3. Марця вôдбула ся торжественна коронація нового Папы.

Въ сумнôмъ станѣ заставъ Левъ XIII. положенє Церкви и Головы Єи, коли обнявъ правленє. Папску державу, котра вôдъ вѣкôвъ належала до Папôвъ, забрали, и ограничили Папу на одну палату Ватыканьску. Вороги Церкви зъ наругою вôдносилися до священьства и Головы Єи, а правительства заняли декотрѝ впростъ неприязне, иншѝ обоятне становище супротивъ Церкви и Папы. Здавало ся, що Церковь що разъ бôльше упадати буде, що повага Папôвъ вже бôльше непôднесе ся. Левъ XIII. Своєю мудростію и працею, Своєю святостію и праведностію, Своими посланями и науками, Своими превеликими трудами пôднѣсъ на ново тую повагу, и свѣтъ пôзнавъ, що Церковь католицка то сила, зъ котрою числити ся мусить. Не лише католицки монархи, але и иновѣрцѣ удавали ся до Льва XIII. зъ своимъ поклономъ а въ важныхъ справахъ и въ спорахъ рôж-

ныхъ Єго на свого судѣю просили. И Божа благодать спочивала видимо на тôмъ Намѣстнику Христовôмъ и жаденъ Папа тôлько великихъ памятокъ, тôлько ювилеѣвъ необходивъ, якъ Левъ XIII. Обходивъ пятьдесятьлѣтный и шѣстьдесятьлѣтный ювилей Свого священьства, пятьдесятьлѣтный Свого епископства, установивъ рôкъ ювилейный святый въ р. 1900 для вѣчного мѣста Риму, а рôкъ пôзнѣйше для цѣлого свѣта католицкого, а въ минувшôмъ и бѣжучôмъ роцѣ обходивъ ювилеѣ: 25-лѣтный понтіфікату, 50-лѣтный кардинальства, и 60-лѣтный епископства.

Зъ нагоды тыхъ ювилеѣвъ и мы Русины удавалися до Риму, щобы тому великому Папѣ и тому правдивому Вôтцеви всѣхъ вѣрныхъ зложити нашъ поклôнъ и отримати Єго Апостольске благословеньство. И всѣ вы дорогѝ братя, котрѝ булисьте тамъ разомъ зъ нами, засвѣдчите менѣ, якъ щиро насъ Левъ XIII. прыймавъ, якъ вôдъ серця насъ благословивъ, зъ якими чувствами радости, зъ якою вѣрою крѣпкою вы зъ вôдтамъ вôдходили, якъ лѣпшими вы ставали ся. Мы всѣ мали слезы въ очахъ: епископы и священики, мужчины и женщины, интеліґенція, мѣщане и селяне! Я небуду повтаряти того, що я по кождой подорожи до Риму, до нашого Вôтця, вамъ сказавъ, я лише пригадую, що кождому зъ насъ позôстане найдорожшою памяткою ажь до смерти тая хвиля, коли бачивъ св. Отца Льва XIII., коли отримавъ Єго благословеньство.

А и въ тôй послѣднôй слабости, коротко передъ смертію, прислалъ намъ всѣмъ: епископови и капітулъ, священьству и вѣрнымъ въ послѣдный разъ Своє вôтцѣвске, Апостольске благословеньство.

Найжешь тоє послѣдне благословеньство нашого Вôтця буде намъ дорогою памяткою, най здѣлає насъ щасливыми; а щасливыми здѣлає насъ, єсли Єго науки слухати будемо. Въ всѣхъ Єго письмахъ и посланяхъ перебиває ся одна гадка: цѣле щастє можна знайти лише въ Церквѣ Христовôй, она стоитъ на сторожи всього доброго, всього красного, всього чесного, она одна

може забезпечити задоволене тутъ и щасте въ вѣчности; тожь обовязкомъ всѣхъ Церкви св. и єи наукъ крѣпко держати ся. Заховуючи тую дорогу памятку по въ Бозѣ почившôмъ великôмъ Папѣ, „вѣчную память“ окажѣмъ любовь нашу къ Нему молитвами нашими.

Длятого взываємъ Васъ, Дорогѝ Братя:

1. Въ слѣдуючу недѣлю перечитати вѣрнымъ той листъ Нашъ и заповѣсти за упокойнѝ богослуженя за упокоившого ся Льва П. XIII.

2. Черезъ три дни по собѣ безпосредно наступаючѝ маются вôдправляти заупокойнѝ Службы Божѝ зъ парастасомъ; вôдъ дня отриманя сего письма и кождого дня ажь до укôнченя тридневныхъ богослужень маѥ ся дзвонити рано, въ полудне и вечерь. На одень день заупокойного богослуженя запросити належить мѣсцевѝ власти.

Єсли до котрои парохіи належить бôльше церквей, то першого дня належитъ вôдправити богослужене въ матерной, а слѣдуючѝ дни, пôсля числа дочерныхъ, въ дочерныхъ церквахъ; дебы однако обставины того вымагали, всѣ три дни въ матерной церквѣ.

3. Въ Ектеніяхъ и при великôмъ входѣ маєся воспоминанє Святѣйшого Папы Римского оставляти ажь до пôзнѣйшого розпорядженя, котрымъ обвѣстится вступленє на Престолъ нового Папы.

4. Покôнчивши высше сказанѝ заупокойнѝ Службы Божѝ належитъ на всѣхъ парохіяльныхъ Службахъ Божихъ въ Недѣлѣ и Свята брати такожь Службу „о призванієи помощи св. Духа“ въ намѣреню выбору нового Папы Римского, о чôмъ вѣрныхъ повѣдомити належить.

Благодать Божа съ всѣми вами!

Дано въ Перемышли при Нашôмъ катедральнôмъ Храмѣ Рождества св. Іоана Крестителя дня 8/21 липня р. Б. 1903.

О. ІОАНЪ СТРЫЙСКІЙ
канцлерь.

† **Константинъ**
Епископъ.